

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztálovzás

496:613.4

Szerző: *Sári Imre*

Cím: *Vyssi utis Budapestu*

Forrás: *Margitsziget - szabadtéri*

Helv:

Idő:

1952

Személy:

Helyszám:

1952

fitz.) (Oldal)

244 NYÁRI ESTÉK BUDAPESTEN

Nár van... A hőmértő hi-ganya magasba fut. Az egész-napos tikkasztó hőség estére sem sokat enyhül. Kinek van maradása ilyenkor a négy fal között? A budapesti dolgozók a jóléget napi munka után elindulnak, hogy felkeressék kedvence szórakozóhelyeket. Nem könnyű a választás: hová menjenek? A Margitsziget árnyas fái alatt élveztek a szabadtéri előadásokat, a Duna hús habjait vígan szelő sétahajón töltték el az estét, vagy éppen a nyitott telejű mozik egyikében gyönyörködje-nek egy-egy pompás filmben. Egész nyáron át teljes üzembenn vannak a szabadtéri szin-padok, kirándulóhelyek és mo-zih, ahol pihenhetnek, tanul-hatnak, s szórakozhatnak. Er-től számolnak be olvasóink:

Sétahajóval a Dunán

„A Molotov-teren hosszú, ki-gyózó sor áll türelmesen. Ha most valamelyik nyugati, im-perialis lap munkatársa érke-jönne, bizonyosan örömmel

küdené lapjának a tudósítást. Budapestien sorbállnak az em-berk. Csak éppen azt nem ír-ná meg, hogy miért. Nem ke-nyért, nem munkáért, mint náuk, hanem szórakozásra, pi-henésre várók, a műsoros séta-hajóra igyekeznek.

Megnyitlik a hajóhid és az emberiaradt megindul. Ki a hajó orrába, ki a hátsó fedél-zetre siet — kedve szerint. Egy-kettőre beröppesül a hajó. A szereplő művészek alig tud-nak utat törni a „pódlumra”, amely ezáltal a hajó orrát je-lenti. Pontosan hét órák fel-bügg a hajó kurtije, behúzzák a hidakat és a „Petőfi” elindul ifjúira. A pengés zenekar hangulatos számai után egy-más után lépnek „színe” a művészek. Mezey Máriát alig akarják leengedni a pódlumról, színi nem akaró tapsal ju-lalmazza Szabó Miklós ének-számait. Peregnék a számok, miközben elmarad mellet-tünk a parlament épülete, a Margithid, a Margitsziget...

Margitsziget - szabadtéri színpad

A csodálatos szépségű Margitsziget szabadtéri színpadán néztem végig a „Művészek Koreáért” című előadást. Amint ott ültünk a nézőtérén, az előadás kezdetére várva, lehetetlen volt nem arra gondolni, hogy a világ túlsó felén lán-goló falvak tűzének világánál barbár módon vérbe akarják fojtani egy hős nép szabadság-harcát. Horváth Ferenc elvtársnak Koreáról elmondott gyö-nyörű verse méginkább felszí-totta bennünk a gyűlölet tüzét azok ellen, akik a népek életé-re, szabadságára törnek. Báthy Anna a „Don Carlos” című opera egyik áriáját énekelte, Joviczky szárnyaló hangján Er-kel költőien szép s hazaszere-tetre lelkesítő „Hazám, hazám...” kezdetű dalát adta elő. Amíg Neményi Lili Cso Cso-szán könnyes panaszát énekelte, a japán népre gondoltunk, a szol-gaságban sínylő, meggyalá-zott kis csoccoszánok milliói-ra. A magyar föld színpompás virágai jöttek ezután: a szak-szervezeti ének- és táncsopor-tok, Állami Népi Együttesünk. Dalaik, szívet, szemet gyönyör-ködtető táncaik mind-mind a boldog, új élet tolmácsai voltak. Másnap új erővel jelentünk meg munkahelyünkön.

Sári Imre,
a Gamma-gyár dolgozója